

Filip Zawada

**Omylem
jsem rozšlápl
černou kočku**

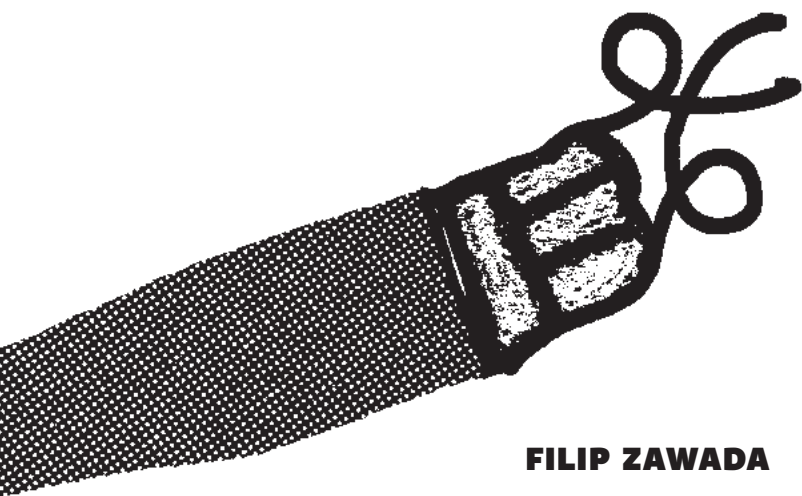
Argo

OMYLEM
JSEM
ROZŠLÁPL
ČERNOU
KOČKU

FILIP ZAWADA

OMYLEM JSEM

SLÁPL

ČERNOU KOČKU

PŘELOŽILA LUCIE ZAKOPALOVÁ

Publikace byla podpořena z prostředků
©POLAND Translation Program.

Přeložila Lucie Zakopalová
Copyright © by Filip Zawada
This translation is published by arrangement
with Społeczny Instytut Wydawniczy
Translation © Lucie Zakopalová, 2024
Illustrations © Studio Bunkr, 2024

ISBN 978-80-257-4315-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-4381-2 (e-kniha)

1.

Každej chlap má koule. Nosí je vždycky s sebou. Já mám kuličky, protože do osmnácti let nejseš ještě úplně způsobilej k životu. Moje kuličky jsou starý tak sedm osm let. Všichni říkaj, že jsem nalezenec, jenže když jsem nikdy nebyl ztracenec, těžko říct, že mě někdo našel. Lidi jsou většinou pitomí, ale nebudu jim to dokazovat, protože to není moje věc. Pitomost je soukromá vlastnost každýho člověka a každej za to někdy jednu slízne. Někdo víc, někdo míň.

Už třikrát mě skoro adoptovali, ale nakonec se pro mě nikdo nerozhod. Lidem se pořád něco nezdá. Určitě se jim nelíbil můj židovskej nos. Říkám židovskej, protože o něm tak všichni mluvěj, i když nejsem žid, a i kdybych byl, nepřiznal bych se k tomu, protože za to vás můžou i ukřižovat. Vím o tom svoje, protože bydlím v chrámu našeho Pána a staraj se o mě jeptišky. Ty vždycky vědí, co říct, aby člověka postavily do latě. Nejsou špatný, jen smrdí, protože se můžou mejt jen jednou za tejden a teď je léto a strašně se potěj, když

... SMRDÍ, PROTOŽE SE MŮŽOU MEJT JEN JEDNOU ZA TEJDEN.

plejou ty svý jahody v tlustejch černejch hadrech. Moc častý mytí způsobuje, že se vzdalujeme Bohu a jsme jako psi nebo myši – bez duše. Kdysi jsme měli psa, ale zestárl a šel pod zem. Lidi díky tomu, že jsou zakopávaný, jdou do nebe, jenže psí kosti jsme v zemi našli i za dva roky, když jsme neměli do čeho píchnout.

Je nás tu asi deset. Říkám asi, což neznamená, že neumím počítat. To zase prrr. Nikdy mě nikdo nenaťáhl. Je nás „asi“ proto, že se to pořád mění. Nejkratší dobu jsou tu mimina, který sestry najdou v šuplíku. Kecy v kleci, děti nenosí čáp. Kdo nepobejval v paláci našeho Pána, nic netuší o začátku a konci. Ty děti, který tu zůstaly nejdýl, si můžou bejt téměř stoprocentně jistý, že tu zůstanou do konce života. Blažejovi už táhne na deset, něco v životě viděl a nejlíp ví, co s náma bude. V kostele sedí vždycky nejbliž oltáře a díky tomu má nejbližší kontakt s Bohem – a Všemohoucí ví téměř všechno. Blažej nechce najít rodinu, protože mu jeptišky nevaděj a rád se k nim tulí. Tvrdí, že to jsou skutečný ženy, protože maj kozy. A když se jich hlavou dotýká, jsou měkoučký a člověk se uklidní a znovu se ujistí o tom, že jsme všichni jedna velká rodina.

Když já v něco přestanu věřit, hned bulím. K tomu se mi občas stane, že se samým smutkem počurám. V létě to skoro není cejtít, ale v zimě mi kuličky hnedka zmrznou. Koule jsou pro chlapa prej nejdůležitější, protože díky nim může žít navěky, nebo skoro navěky. Když se počurám, sestry jsou rády, že v paláci Božím nejsou žádný koberce. Čuránky milujou měkký věci a těžko se z nich pak dostávají, když už se tam zabydlej. Kdybysme neměli duši, počurat koberec by znamenalo, že patří nám. To vím, protože jsem viděl, že

se tak chovaj psi. Proto musíme našeho psa držet na řetězu, jinak by počural celej palác Boží a patřil by pak jemu, zatímco my všichni bysme museli žít v boudě.

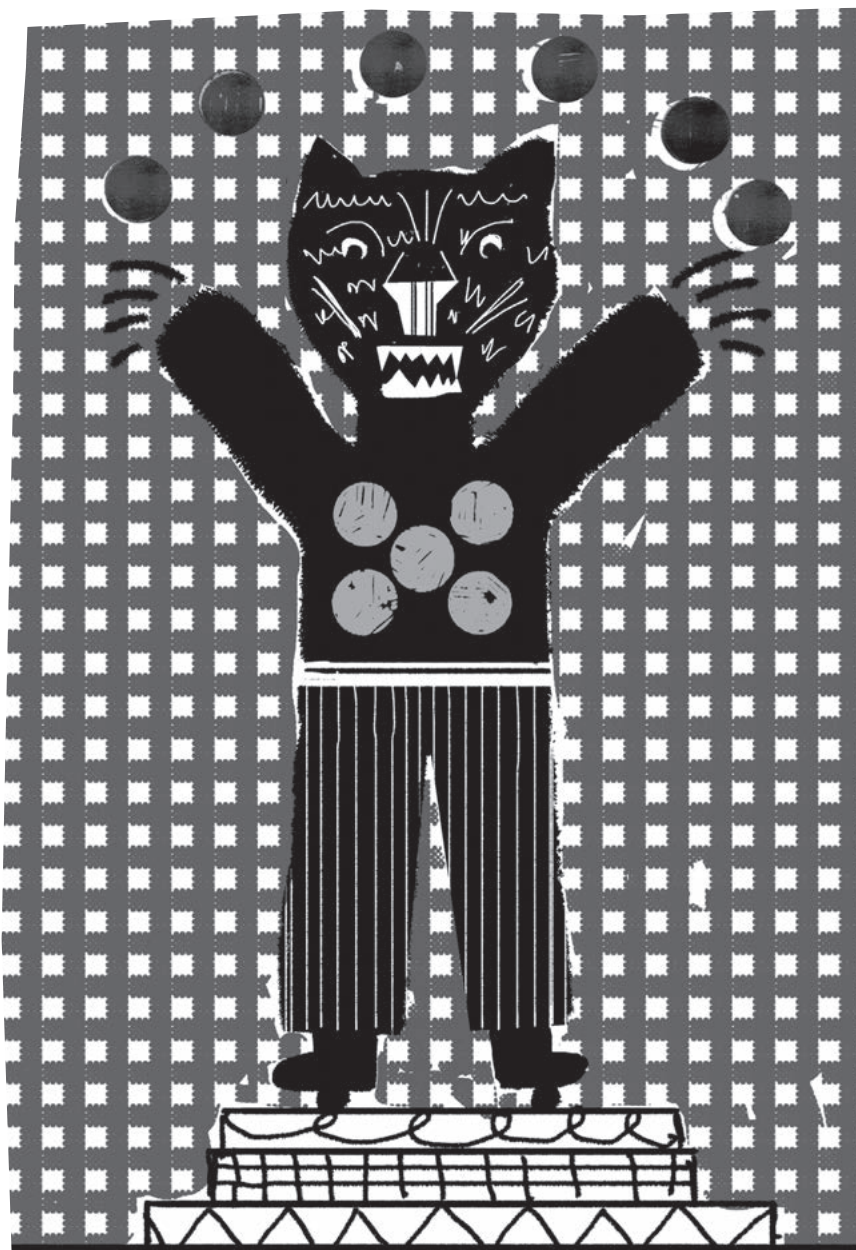
Blažej tvrdí, že často melu nesmysly, ale on tomu nerozumí, protože to je normální nemyslíci pako. Měl v životě čtyři možnosti zažít normální domov, ale nezvládl to. Čtyři, to je víc než tři. Je to zoufalec a určitě z něj bude kněz.

Abysme z tý víry úplně nezdivočeli, chodíme do normální vesnický školy. Tam se o sobě dozvídáme nejvíc. S Blažejem tam chodíme nejdýl, skoro dva roky. V celý škole jsme jen my dva parchanti a jsme na to pyšný. Parchanti patřej do cirkusu, a právě tam bych chtěl pracovat. Chtěl bych bejt tygr. Člověk se prej může stát vším, o čem sní. Tak to říkala pančelka ve škole. Je nejchytřejší ze všech a líbí se mi, že se neoblíká černě. Černá je ta nejhnusnější barva, proto se tak musej oblíkat sestry, aby se na ně nikdo nedíval, protože každej pohled vyzývá k hříchu.

Dnes jsem ve škole hřešil, protože jsem tak naštvál Bastka, že mi v zuřivosti rozmlátil celej nos. Bastek je normální kretén, proto mu nemám co odpouštět.

Jeptišky říkaj, že jestli budu ošklivě mluvit, nebudu chodit do školy a zůstanu navždycky v paláci našeho Pána. To by bylo strašný, protože v kostele je pekelná nuda.

Život podle pravidel je dost monotónní, protože učit se je znamená dokola opakovat stejný věci. Copak v životě není nic lepšího na práci než se pořád křížovat a opakovat „Zdravas Maria“ nebo „Otčenáš“? Pořád se o sebe musíte starat a jíst ty hnusný věci, co oceníte až po letech. Někteří se těch let ani nedožijou

CHTĚL BYCH BEJT TYGR.

a nevědí, jak chutná pravej cukr. U nás se během celého roku vyplatí pokřičovat dvakrát: o Velikonocích a po vánoční večeři, protože pak dostanete kostku cukru. Náš rok si sladíme dvěma kostkami cukru. Ubohý děti v Africe nemaj ani tohle, takže bysme si neměli stěžovat, zejména proto, že se s každým dnem blíží Vánoce a už je červenec.

Se sestrou Aurélií jsme šli do lékárny pro bylinky, protože všem z toho vedra vyschlo v krku.

„Prosím Čertovo lejno.“

Rozesmálo mě to tak, že jsem se neudržel a cvrnkl si do kalhot, i když jen trochu. Sestra Aurélie to vůbec nechápala. Nedivím se tomu, nakonec je to pan-
na, a to ještě ne úplně.

2.

Když je Den matek, Den otců, Den babiček a Den dědů, je ve škole ukrutně smutno. Nikdy bych o tom samozřejmě nikomu neřek, protože pak bych v paláci našeho Pána musel zůstat navždycky a to vážně nechci. Když jsme se vrátili s Blažejem z našeho prvního Dne matek, sestry se rozhodly, že když jsou rodinné svátky, nebudeme mít školu a budeme si moct dělat, co budeme chtít. A proč by ne, protože co my víme o rodině, když jsme skutečnej domov zažili jen párkrát. Blažej měl mámu téměř čtyřikrát, ale já jen třikrát a po každý návštěvě jsem si chtěl utrhnout ten svůj židovskej frňák, protože byl příčinou mé osamělosti.

Občas mluvím velmi pěkně, ale stává se to jen tehdy, když si vzpomenu na nějakou větu z Bible nebo nějaký fragment kázání, protože obvykle moje řeč patří

satanovi. Moje řeč je taky příčinou mé osamělosti. Jak ale pochopit to, že srát je horší než dělat bobek, ale že vůbec nejlepší je říct – odskočil jsem si na toaletu. Jenže já si vůbec nechci nikam odskočit, chci se vysrat. Ve škole to nikdo nechápe, protože tam je furt chaos.

„Můj táta je výsadkář!!!“

„Kecy v kleci. A moje babička zmlátila reportéra z televize.“

„Moje taky!“

„I moje!“

„Moje babička je lepší než ta tvoje, protože má taakovýhle svaly!“

„Děti, klid prosím a posadte se do lavic! Dnes budeme psát úvahu *Kým bych se chtěl stát*. Pište prosím čitelně.“

Chtěl bych se stát mojí babičkou. Chtěl bych rychle zestárnout, abych si mohl koupit hůl. Teď mě moje maminka nenechá, abych si hrál na babičku, protože říká, že to není hra pro děti. Ale kdy si mám hrát na babičku? Až zestárnu?

Moje druhá babička je nejchytřejší. Chodí na jógu a do solária, a tak nestárne. Druhá babička má také pořádné svaly, protože dokáže otevřít zavařovačku zavřenou tak silně, že ji nikdo neotevře.

S babičkami se nikdy nenudím, protože je vidím tak málo. Svoje babičky miluji, i když nemají moc času, aby se mi věnovaly, protože pořád musí za něco bojovat.

Bojovat je dobré a důležité pro nás pro všechny. Až nás nepřítel napadne, moje babička bude vědět, co s ním dělat. Moji babičku přece celý život napadá nějaký nepřítel, a proto se musí mít na pozoru.